Ч. 65. Второк 4 цьвітня (22 марта) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Угорский компроміс і его конець. — Цїсар Вільгельм в Танґері і справа марокканьска. — Події в Росиї і російско-японьска війна.

Надія на близьке вже залагоджене кризи, як борзо заблисла, так ще борше щезла. Заходам австро-угорского амбасадора в Берлинї, Сеґенії-Маріча удало ся було на коротенький час довести до компромісу межи короною а частию проводирів сполученої опозициї. Компроміс мав опирати ся на слїдуючих точках: 1) Дотеперішний стан має бути задержаний а корона не зробить ніяких дальших уступок в справах войскових, які би виходили поза проґраму комітету девятьох; — 2) войскова управа поки що не виступить з новими жаданями до угорского парляменту; — 3) угорска репрезентация народна призволить під сими услівями нормальний континґент рекрутів, не жадаючи нових концесий. Відложенє справ войскових мало бути визначене на два роки і під сими услівями мало бути остаточно утворене нове угорске правительство, як загально говорено, під проводом ґр. Ю. Андрашого яко президента кабінету, а часописи угорскі зачали вже були о тім писати.

Нараз оголосив ґр. Андраші в однiй мадярскій часописи, що він не казав нікому, що підняв ся утвореня кабінету на нових основах, а редакция тої ґазети додала ще від себе, що він того й не міг зробити, бо зовсім нема ще певности що до условій для нового кабінету; есть лиш проєкт порозуміня а той може бути принятий або й не принятий. В слїд за тим пішла чутка, що сполучена опозиция рішучо противна повисшому компромісови і хоч Кошут в сїй справі вів переговори, то все-таки не він лиш партия має право їх приняти або не приняти, а партия не згодить ся ніколи на виключенє войскової справи зі своеї проґрами, доки справа мадярскої мови в командї і службі войсковій не буде полагоджена. Так отже коли в послїдних годинах не настали які зміни, то справа угорскої запутанини стоїть знову на тій самій точцї, що стояла.

Гостина німецкого цїсаря Вільгельма мимо свого потрохи театрального характеру набрала майже несподівано — іменно же для ширшого сьвіта, великого значіня політичного. Була то маленька демонстрация, але демонстрация така, котру Німцї люблять називати „ein Wink mit dem Zaunpfahl“ — знак колом. Як звістно, прийшло було межи Анґлією а Францією до умови, після котрої Франция лишила Анґлії вільну руку в Єгиптї, а Анґлія віддала Франциї протекторат над Марокком. Але в Марокку мала й Німеччина свої інтереси, аж ось нараз мусїла з важким серцем побачити, що Анґлія і Франция еї звідтам викинули. Стало ся то минувшого року, а цїсар Вільгельм взяв то за особисту поражку і постановив відплатити ся не лиш францускій републицї, але й свому анґлійскому вуйкови. Гостина его в Марокку мала показати, що він уважає сей край за зовсім вільний, отже не стоячий під нїчиїм протекторатом, а султана за монарха рівного собі. То зазначив цїсар і в своїй промові до депутациї німецкої кольонії в Танґері, сказавши до неї, що витає піонїрів німецкої торговлї і німецкого промислу у „вільнім краю Марокко“. Сївши опісля на сивого коня поїхав до міста, де его особливо дуже торжественно повитала іспаньска кольонія, виставивши для него тріумфальні ворота. Найзамітнїйше було то, що цїсаря витав ґубернатор танґерских сторін, Раісуля, той сам, що свого часу взяв був в неволю якогось Американця Пердікаріса. В Марокку суть тепер переконані, що гостина цїсаря Вільгельма розбила французкий протекторат; в Іспанії раді тому також, бо видять в тім свій інтерес, а за то Анґлія і Франция лагодять ся до великих демонстраций.

В Росиї все ще нема спокою і видко, що вже ніяка сила реакциї не може спинити того

---

5)

М А Л Ь В А.

(З російского — Максима Ґоркого).

(Дальше).

Високий, кремезний, смаглявий чоловік з густим, розхрістаним, як огонь червоним волосєм наближав ся до них повільною, хитливою ходою. Єго червона сорочка без пояса була на плечах роздерта майже до обшивки, а щоби рукави не злїтали з рук, він закотив їх майже до рамен. Штани складали ся майже із самих дїр, а ноги були босі. На лици, засїянім густими веснянками, сверкали зухвало великі сині очи, а широкий, тупий ніс надав цїлій его стати безличного вигляду.

Підійшовши до них, він станув, а его тїло, що визирало крізь безчисленні дїри его одежи, вилискувало ся на сонци. Він форкнув голосно носом і глянувши на них допитливо, скривив ся сьмішно.

— Вчера Серьожка трохи випив, а нинї его кишеня як бездонна коробка... Позич менї двайцять копійок! Я певно не віддам....

Яков засьміяв ся добродушно над его словами, і Мальва також усьміхнула ся, оглядаючи его лахи.

— Дайте, чорти! Я вас повінчаю за двайцять копійок! Хочете?...

— Ти, сьміхуне, хиба ти піп? — сьміяв ся Яков.

— Дурний! Я в Угличи у попа наймитом був... Дай двайцять копійок!

— Я не хочу женити ся! — відповів Яков.

— Всьо одно! Дай! За те я твому батькови не скажу, що ти до его любки залицяєш ся! — наставав Серьожка, облизуючи язиком сухі, посїдані губи.

— Лиш говори, він тобі ніяк не повірить!

— Як я скажу, то повірить! — запевняв Серьожка — і набє тебе, але порядно!

— Не бою ся! — сьміяв ся Яков.

— То я сам набю! — сказав Серьожка спокійно, прижмурюючи очи.

Якову було жаль двайцять копійок, але єму вже говорили, що з Серьожкою лїпше не задирати ся і радше треба зробити те, чого він хоче. Богато він не захоче, але коли не дасть, тодї вструже підчас роботи якогось збитка або й вибє нї за се нї за те. І Яков нагадав собі ті ради, зітхнув і сягнув до кишенї.

— Так! — заохотив его Серьожка і опустив ся коло них на пісок. — Тілько все мене слухай, то будеш розумний. А ти — звернув ся до Мальви — скоро вийдеш за мене замуж? Збирай ся швидше, я не буду довго ждати.

— Ти обдертий... перше запий дїри, тодї поговоримо! — відповіла Мальва.

Серьожка зирнув пильно на свої дїри і похитав головою.

— Лїпше дай менї свою спідницю!

— Е! — сказала Мальва і засьміяла ся.

— Справдї!— Дай, може маєш яку стару?

— Купи собі штани! — радила Мальва.

— Ну, я вже лїпше пропю гроші...

— Таки лїпше! — сьміяв ся Яков, тримаючи в руцї чотири пятаки.

— Певно! Оден піп говорив менї, що чоловік не про своє тїло повинен дбати, а про свою душу. Моя душа потребує горівки, а не штанів. Давай гроші! Так, тепер я й випю.... а батькови про тебе таки скажу.

— Про мене! — сказав Яков і сьміло моргнув до Мальви, штуркнувши еї в бік.

Серьожка замітив се, сплюнув і загрозив:

— Та й прочухана тобі дам! Як лиш буду мати час, так тебе перетріпаю!

— Та за що? — спитав Яков неспокійно.

— Вже я знаю.... Ну, а замуж за мене скоро підеш? — звернув ся Серьожка до Мальви.

— Перше скажи менї, що ми будемо дїяти і як жити... тодї я подумаю... — відповіла она поважно.

Серьожка глянув на море, прижмуривши очи, облизав губи і сказав:

— Нїчого не будемо дїяти... ходити-мемо по сьвітї.

— А що будемо їсти?

— Ну, ти ломиш собі голову зовсім, як моя мати. Що і як? Нудні ви баби! Або я знаю, що і як? Піду випити...

Він підвів ся і пішов геть, проводжений дивною усьмішкою Мальви і ворожим поглядом Якова.

— Диви, який комедиянт! — сказав Яков, коли Серьожка відійшов від них далеко. — У нас в селї швидко провчили би такого

руху який домагає ся свободи. Потреба якоїсь реформи показала ся вже навіть в дотеперішнім устрою православної церкви, а всемогучий доси оберпрокуратор сьв. синода Побідоносцев, чоловік сьвітский, перед котрим всї православні владики мусїли покірно клонити голови, стрітив мабуть перший раз з їх сторони рішучий опір. Як вже звістно з депеш, мала в комітеті мінїстрів відбути ся нарада над реформою церковної управи і митрополит Антоній виготовив був відповідний проєкт. Тому однак спротивив ся Побідоносцев і просив царя, щоби сю справу відобрано комітетови мінїстрів, бо она належить виключно лиш до компетенциї синоду. Цар послухав Побідоносцева і передав справу синодови, а Побідоносцев тодї заявив, що всякі реформи зовсім непотрібні. Синод однак не згодив ся на то і ухвалив, що адмінїстрация церковна повинна спочивати в руках одного чоловіка та постановив просити царя о скликане собору в цїли вибору патриярха. Сю постанову треба уважати за великий удар для Побідоносцева, бо з вибором патриярха скінчить ся єго безвзглядне верховодство в православній церкві.

Цар зробив уступку Фінляндцям. Фінляндский сойм вислав був просьбу до царя, щоби давний законний стан був у Фінляндиї назад заведений. Цар згодив ся на то о стілько, щоби сего року не вибирано рекрутів, але указ царский наказує, що фінляндска каса має платити до державної каси річно 10 мілїонів марок на воєнні цїли. Яка в тім уступка і яка з неї полекша — се можуть оцїнити хиба самі Фінляндцї.

На поле війни має бути вислана окрема войскова комісия, котра має на місци розслїдити, які були причини всїх неудач російскої армії. Мало показати ся, що у воєнній управі були великі надужитя і що командуючі ґенерали не виконували приказів начального команданта. Кажуть також, що мають бути розслїджені причини, які довели до війни і звістна справа обміни депеш межи російским а японьским правительством, в котрій адмірал Алексїєв грав найбільшу ролю, а котрий тепер, як кажуть, стратив зовсім ласку у царя.

Новинки.

Львів, дня 3-го цьвітня 1905.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав лїкарсви і директорови полїклїнїки у Львові др. Володисл. Татарчухови, хрест кавалерский ордеру Франц Йосифа.

— **Союз жіночих руских товариств.** На довірочнім з'їздї руских женщин в Станиславові в 1902 р. ухвалено зосередоточити роботу жіночих товариств у Львові. Після тої ухвали львівскі товариства „Клюб Русинок“ і „Кружок українських дївчат“ по довгих нарадах ухвалили заснувати нове жіноче товариство „Союз жіночих руских товариств“. Статут вже уложений і небавом товариство увійде в житє. Кожде руске жіноче товариство буде мати в нїм свою заступницю, а перші загальні збори виберуть комітет редакцийний і обговорять проґраму часописи для руского жіноцтва, яку буде Союз видавати. Той комітет віднесе ся до всїх наших писательок, щоби підпомагали видавництво своїми працями. Часопись буде посьвячена белетристицї, господарству домашньому і иншим справам, а додаток буде містити моди.

— **Повітовий курс пожарництва** відбув ся в днях 27, 28 і 29 марта на Замарстинові під Львовом, під проводом секретаря „Союза гал. сторожи пожарної“ п. Антона Щербовского. В проґраму курсу входили: наука теоретична о родах сторожи огневої по селах і їх орґанїзациї, наука о сикавках і прирядах пожарних, о першій помочи в случаю наглого занедужаня, практичні вправи з сикавкою, драбинами, липвою та вправи рядові. Участників курсу було 46. Поспішили на курс і Соколи з округа львівского, а число їх виносило 22. Завдяки умілости в викладаню провідника курсу вже в трох днях присвоїли собі участники повне знане штуки пожарництва. На пописї, який відбув ся дня 29 марта, були присутні: пп.: др. Дулемба, староста Франц, начальник пожарної секциї „Сокола“ п. Сіяк і инші. Попис так теоретичний як і практичний випав цїлком удачно. По закінченім курсї забрав голос д. Шпитко і в імени товаришів подякував комітетовим: др. Дулембі, п. Склепиньскому і п. Гайдукевичеви за стараня за утворенєм так пожиточного курсу. Відтак звернув ся бесїдник до провідника курсу п. Щербовского, виразив єму подяку за труд та працю, яку вкладає для розширеня ідеї оборони від огню. Бесїду закінчив п. Шпитко гаслом стражацкого прапора, на котрім виднїють написи: „один за всїх, всї за одного“, та праці „для добра народа“.

— **Нещастна пригода.** В Билини коло Старого Самбора дня 27-го марта упала підтята верба так нещасливо на селянина Пилипа Паплика, батька 6 дїтий, що той по двогодинних тяжких муках помер.

— **Пожар.** В Підзьвіринци коло Комарна, в ночи на 27 марта погоріла стодола господаря Петра Шпита. Причиною огню було підпалене. До скорого угашеня огню причинив ся жандарм Куш, котрий урагував село від нещастя.

— **Пожерті вовками.** Часописи доносять о страшнім случаю пожертя двох жандармів в Мостарі вовками. Оба жандарми мали патрулювати в горах, а коли по приписанім часї не вернули, вислано за ними жандармерию на глядане. На одній горі побачили жандарми сїм застрілених вовків і чотири чоботи, в котрих полишили ся ноги; довкола була всюди кров і богато пообгризаних костий. Нема сумнїву, що жандармів напали вовки і коли ті по розпучливій оборонї послабли, вовки їх роздерли.

— **Самоубийство посла.** У Відни застрілив ся посол до ради державної з міского округа

дурисьвіта... Дали би єму здорового прочухана тай конець... А туть єго боять ся...

Мальва поглянула на него і процїдила крізь зуби:

— Ах, ти, порося! Чи ти знаєш, що він варт?

— Що тут знати? Таких їде три штуки за шелюга!

— Так!— обізвала ся насьмішливо Мальва. — Се твоя цїна, але він.... всюди бував, перейшов усю землю довкола і нікого не боїть ся!

— А я кого бою ся? — спитав Яков хоробро.

Она не відповіла єму і слїдила за грою филь, що вибігали на берег, колишучи тяжкий човен. Він гойдав ся з боку на бік, а керма, пiднимаючи ся і падучи в воду, била ся о єго стїни. Звук був голосний і якийсь сердитий, немов човен хотів відорвати ся від берега і втечи на широке, свобідне море, та лютив ся на линву, що єго держала.

— Ну чогож ти не йдеш? — спитала Мальва Якова.

— А куди менї?

— Ти до міста хотів....

— Не піду....

— То їдь до батька!

— А ти?

— Що?

— Також поїдеш?

— Нї....

— Ну, то й я нї.

— Цїлий день не ступиш ся менї з очий? — спитала Мальва спокійно.

— Я тебе не дуже то потребую.... — відповів Яков обиджений, підвів ся і пішов геть від неї.

Але він помиляв ся, говорячи, що єї не потребує. Без неї стало єму нудно. Дивне почуванє будило ся в нїм по розмові з нею, глухий протест против батька, неясна ненависть до него. Вчера того не було, не було й нинї до стрічи з Мальвою.... А тепер здавало ся, що батько стоїть єму на дорозї, хоч він там, далеко на мори, на тїй для ока ледве замітній смужцї піску. Потім здавало ся єму, що Мальва боїть ся батька. Як би не боялась, то з нею вийшло би зовсім инакше. А тепер єму без неї нудно, хоч рано він це зовсім і не думав про неї.

І він волочив ся коло рибарні, понуро оглядаючи прохожих людий і лїниво перекидуючи ся з ними кількома словами.

От в тїни барака сидить той Серьожка на бочцї, бренькає на балалайцї і сьпіває, кривлячи ся сьмішно:

Поважані стор-р-рожі,
Запишіть мене собі!
До арешту відведїть,
Від болота збережіть!...

Єго окружає двайцять людий, таких самих обідранцїв, як і він, і від усїх них, як і від всего окруженя, заносить соленою рибою і салїтрою. Чотири погані, брудні баби сидять недалеко від тої юрби і пють чай, наливаючи єго з великого, бляшаного чайника. Там якийсь робітник, не уважаючи, що ще рано, вже впив ся і качає ся по піску, пробуючи станути на ноги і знов падучи. Десь заводить і плаче женщина, звідки инде доходять звуки попсованої гармонїки.... і всюди блищить рибяча луска.

В полудне Яков найшов собі тїнисте місце серед купи пустих бочок, положив ся там і спав до вечера, а коли прокинув ся, почав знов лазити, без ясної цїли, але відчуваючи якийсь неспокійний потяг кудись.

Плентаючись так зо дві години, він найшов Мальву далеко на самотї, під ґрупою молодих верб. Она лежала боком, держала в руках якусь подерту книжку і усьміхаючись, глядїла єму на зустріч.

— Ось де ти! — сказав він, сїдаючи коло неї.

— Ти десь довго мене шукаєш? — спитала з певностию себе.

— Або я тебе шукав? — закликав Яков, зрозумівши нараз, що оно так і було: весь час, від рана до тепер він шукав єї, сам не замічаючи того. І він задуманий похитав головою.

— Ти вмієш читати? — спитала она єго.

— Вмію.... але кепско.... забув уже всьо....

— І менї йде кепско.... Ти в школї учив ся?

— Так, в сільскій.

— А я сама навчилась.

— Справдї?

— Єй Богу.... В Астрахани була кухаркою у адвоката і єго син навчив мене читати.

— Отже не сама.... — замітив Яков.

Она подивила ся на него і знов спитала:

— Ти любиш читати книжки?

— Я? Нї.... по що?

— А я дуже люблю.... От і тепер випросила я у жінки бухгальтера книжку і читаю.

— Про що?

— Про Олексїя, чоловіка божого.

І она розповіла єму задумчиво про се, як один хлопець, син богатих і знатних родичів, пішов від них і від свого щастя, а потім вернув ся до них, бідний та обдертий, жив у них на подвірю разом з псами, не говорячи їм до смерти, хто він.... Нараз она спитала тихо:

— Чому він так зробив?

— Хто єго знає? — відповів Яков байдужно.

Їх окружали горби піску, наметеного вітром і филями. Здалека доходив глухий і невиразний шум — се гомонїли робітники. Сонце заходило і на піску лежав рожевий відблиск єго проміня. Марні корчі верб ледви рухались під легким вітром з моря. Мальва мовчала, прислухуючи ся чомусь.

— Длячого ти нинї не поїхала туди.... на насип?

— А тобі що до того?

Яков урвав листок і став єго гризти, обкидуючи женщину жадними очима і роздумуючи, як би то сказати їй те, що єму треба.

— Я от... коли сама і тихо... хочу все плакати... або сьпівати. Але гарних пісень я не вмію, а плакати сором...

Яков слухав єї голосу, повного і мягкого, але то, що она говорила, не зворушувало єго, лиш тим більше скріпляло єго бажане.

— Слухай — заговорив Яков глухо, присуваючись до неї, але не глядячи на неї —

Марбурґ, др. Вольфгардт. Причиною самоубийства мав бути сильний нервовий розстрій.

— **Герой з Порт-Артура** явив ся тамтого тижднл в Парижи. На двірци Gare du Nord висїв з поїзду чоловік, убраний в мундур росийского матроза. Голову і руку мав перевязані і робив вражінє раненого на війнї. Груди вояка були вкриті численними відзнаками. Коли він, опираючись на палицю, пустив ся до виходу, приступив до него елєґантно одїтий пан, поздоровив его чемно і перекинув ся з ним кількома словами. Відтак звернув ся до цікавої товпи і сказав: „Мої паньство, маєте тут перед собою героя з Порт-Артура!" І виймивши з портмонетки десятьфранківку, подав її матрозови, котрий зразу відказував ся приняти милостиню, але остаточно взяв. За тим великодушним приміром пішла очевидно публика і обдарувала героя з Порт-Артура богато. Тота сцена повторила ся того дня кілька разів в ріжних сторонах міста. Звернуло се увагу одного детектива, що був сьвідком згаданої сцени, і він слїдив „героя" та его імпресария так довго, аж вкінци їх обох арештував. На поліциї пізнали в них двох дуже небезпечних обманцїв, що недавно утїкли з вязниці.

Телеґрами.

Відень 3 цьвітня. Мінїстер війни Пітрайх вернув нинї рано з Будапешту до Відня.

Будапешт 3 цьвітня. Комітет екзекутивний сполученої опозициї перейшов до порядку дневного над справою компромісом, а внаслїдок того криза розпочала ся на ново.

Будапешт 3 цьвітня. Нинї о 10-тій годині передполуднем був ґраф Юлїй Андраші на авдиєнциї у Цїсаря.

Танґер 3 цьвітня. (Аґентия Гаваса). Пiсля автентичних донесень Абд ель Малек в промові до цїсаря Вільгельма висказав радість султана з причини приїзду цїсаря до Танґера і увіряв, що разом з султаном радує ся й цїле населенє Марокка. На то відповів цїсар Вільгельм, що прибув до Танґера в гостину до султана яко независимого монарха і має надію, що під панованєм султана Мароккo позістане вільною державою і отвертою для свобідної торговлї всїх народів, що не лиш один нарід дістане монополь, а другий буде зовсім виключений.

Петербург 3 цьвітня. Фінляндска ґазета оголосила указ царя, силою котрого в наслїдок просьби сойму знесено закон войсковий виданий в липни 1901 р. для Фінляндиї аж до порішеня сеї справи в законодайній дорозї.

Петербург 3 цьвітня. Комітет мінїстрів ухвалив дня 31, що треба без наложеня кари отворити висші заведеня наукові в осени, а коли би й тодї правильні виклади були неможливі, то треба увільнити всїх студентів, дати димісию професорам і приступити до повної реорґанїзациї заведень на основі нового закона.

Токіо 3 цьвітня. Бюро Райтера доносить з головної кватири япаньської армії: Наша передна сторожа пустилась в похід на Гайлюн. Для 28 мин. міс. коло Шанпенсун, 30 миль на полудневий захід від Гайлюна стрітили ми 300 мужа росийскої кавалєриї, а 4.000 Росиян уступили до Гайлюн.

Москва 3 цьвітня. (Петерб. Аґ. тел.) Мінїстер справ внутрішних зніс виданий его товаришем заказ відбуваня конґресу лїкарского для поборюваня холери. Конґрес отворено нинї на тайнім засїданю на университетї.

Москва 3 цьвітня. На конґресї лїкарів критиковано дуже остро поступованє правительства. Виголошено дуже пристрастні бесїди і жадано конституциї, при чім заявлено, що самого скликаня репрезентациї народу не вистане.

слухай, що я тобі скажу.... Я хлопець молодий....

— І дурний, страх дурний! — сказала Мальва з переконанєм і похитала головою.

— Нехай буде, і дурний — відповів сердито Яков. — Або до того я потребую розуму? Дурний, тай добре! Але от що я скажу — хочеш мене?...

— Не говори! Не хочу!...

— До чого?

— До нічого!

— Не роби дурниць... — і він осторожно обняв єї за плечі. — Подумай лиш....

— Іди геть! — сказала она остро і скинула з себе его руку. — Забирай ся!

Він підвів ся і оглянув ся довкола.

— Ну, коли ти така, то начхати менї на тебе! Вас тут богато.... Думаєш, ти лїпша від инших.

— Ти жовтодзюб! — сказала она спокійно, встала і стріпала пісок з одежи.

І они пішли поруч себе до рибарнї. Йшли поволи, бо ноги стрягли в піску. Яков з погордою доказував їй, що она тут не одна і не лїпша від инших, але она спокійно і холодно сьміяла ся з него і відповідала колючими словами.

Коли вже були коло бараків, він нараз станув і вхопив єї за рамя.

— Отже ти навмисне мене розпалюєш! Пощо ти се? Я тебе навчу... уважай!

— Дай менї спокій, говорю! — Она вирвала ся з єго руки і пішла. Зза угла барака явив ся їй назустріч Серьожка і похитавши розхрістаною, червоною головою, сказав грізним голосом:

— Проходжувались? Добре!

— Коби вас всїх чорти взяли! — крикнула Мальва люто.

Яков станув напротив Серьожки і понуро дивив ся на него. Стояли від себе на яких десять кроків.

Серьожка глянув знов грізно на Якова. Так стояли оба з мінуту, як два барани, що готові ударити на себе головами, а відтак мовчки розійшли ся в противні сторони.

Море було спокійне і червоне в блеску заходячого сонця і над рибарнею гомонів глухий шум, а з него виріжняв ся різкий голос пяної женщини, що гістерично викрикала безглузді слова:

Та-ґарґа, матаґарґа,
матанїчка м-моя!
П-пяная, ізбітая,
растрьопанна-я!...

І ті слова, гидкі як ропухи, розносили ся по всїй рибарни, пересяклій запахом соли та гнилої риби, і обиджували своїм поганим звуком мягку музику филь, що плила у воздусї.

— — — — — — — — — — —

В лагіднім сьвітлї раного свитаня далеке море мерехтїло спокійно і відбивало хмарки як з перлової матиці. Півсонні робітники метушили ся на насипі, укладаючи до човна сїти. Звичайна робота йшла мовчки і швидко. Сїра маса сїтий повзала по піску до човна і укладала ся купою на его днї.

Серьожка, як все без шапки і півголий, стояв при кермі човна і підганяв рибаків хрипким, грубим голосом. Вітер грав ся шматами его сорочки і рудими патлами волося.

— Василю! Де зелені весла? — кричав хтось.

Василь, хмарний як жовтневий день, укладав сїти в човнї, а Серьожка глядів на єго схилені плечі і облизував губи — знак, що хотів напити ся.

— Маєш горівку? — спитав він.

— Маю — відповів Василь глухо.

— Ну, то я не поїду, лишу ся на березї.

— Готово! — крикнули з насипу.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Агенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).